॥ गरुडउवाच ॥ सख्यं मेऽस्तु त्वया देव यथेक्षसि पुरन्दर । बलन्तु मम जानीहि महच्चासह्यमेव च । १५२०
कामं नैतत्प्रशंसन्ति सन्तः स्वकसंस्तवं । गुणसङ्कीर्त्तनं चापि स्वयमेव शतक्रतो ।
सखेति कृत्वा तु सखे पृष्टो वक्ष्याम्यहं त्वया । न ह्यात्मस्तवसंयुक्तं वक्तव्यमनिमित्ततः ।
सपर्व्वतवनामुर्वीं ससागरजलामिमां । वहे पक्षेण वै शक्र त्वामप्यत्रावलम्बिनं ।
सर्व्वान्संपीडितान्वापि लोकान्सस्थाणुजङ्गमान् । वहेयमपरिश्रान्तो विद्धीदं मे महद्बलं ।
॥ सौतिरुवाच ॥ इत्युक्तवचनं वीरं किरीटी श्रीमताम्वरः । आह शौनक देवेन्द्रः सर्व्वलोकहितः प्रभुः । १५२५
एवमेव यथात्थ त्वं सर्व्वं सम्भाव्यते त्वयि । संगच्छतामिदानीं मे सख्यमत्यन्तमुत्तमं ।
न कार्य्यं यदि सोमेन मम सोमः प्रदीयतां । अस्मांस्ते हि प्रबाधेयु र्य्येभ्योदद्याद्भवानिमं ।
॥ गरुडउवाच ॥ किञ्चित्कारणमुद्दिश्य सोमोऽयं नीयते मया । नदास्यामि समादातुं सोमं कस्मैचिदप्यहं ।
यत्रेमन्तु सहस्राक्ष निक्षिपेयमहं स्वयं । त्वमादाय ततस्तूर्णं हरेथास्त्रिदिवेश्वर ।
॥ शक्रउवाच ॥ वाक्येनानेन तुष्टोऽहं यत्त्वयोक्तमिहाण्डज । यमिच्छसि वरं मत्तस्तं गृहाण खगोत्तम । १५३०
॥ सौतिरुवाच ॥ इत्युक्तः प्रत्युवाचेदं कद्रूपुत्राननुस्मरन् । स्मृत्वाचैवोपधिकृतं मातुर्द्दास्यं निमित्ततः ।
द्वेशोऽहमपि सर्व्वस्य करिष्यामि तु तेऽर्थितां । भवेयुर्भुजगाः शक्र मम भक्ष्या महाबलाः ।
तथेत्युक्त्वाऽन्वगच्छत्तं ततो दानवसूदनः । देवदेवं महात्मानं योगिनामीश्वरं हरिं ।
सचान्वमोदत्तं चार्थं यथोक्तं गरुडेन वै । इदं भूयोवचः प्राह भगवांस्त्रिदशेश्वरः ।
हरिष्यामि विनिक्षिप्तं सोममित्यनुभाष्य तं । आजगाम ततस्तूर्णं सुपर्णो मातुरन्तिके । १५३५
अथ सर्प्पानुवाचेदं सर्व्वान्परमहृष्टवत् । इदमानीतममृतं निक्षेप्स्यामि कुशेषु वः ।
स्नाता मङ्गलसंयुक्तास्ततः प्राश्नीत पन्नगाः । भवद्भिरिदमासीनैर्य्यदुक्तं तद्वचस्तदा ।
अदासीचैव मातेयमद्यप्रभृति चास्तु मे । यथोक्तं भवतामेतद्वचो मे प्रतिपादितं ।
ततः स्नातुं गताः सर्प्पाः प्रत्युक्ता तं तथेत्युत । शक्रोऽप्यमृतमाक्षिप्य जगाम त्रिदिवं पुनः ।
अथागतास्तमुद्देशं सर्प्पाः सोमार्थिनस्तदा । स्नाताश्च कृतजप्याश्च प्रहृष्टाः कृतमङ्गलाः । १५४०
यत्रैतदमृतं चापि स्थापितं कुशसंस्तरे । तद्विज्ञाय हृतं सर्प्पाः प्रतिमायाकृतञ्च तत् ।
सोमस्थानमिदं चेति दर्भांस्ते लिलिहुस्तदा । ततो द्विधा कृता जिह्वा सर्प्पाणां तेन कर्म्मणा ।
अभवंश्चामृतस्पर्शाद्दर्भा स्तेऽथ पवित्रिणः । एवं तदमृतं तेन हृतमाहृतमेव च । द्विजिह्वाश्च कृताः सर्प्पा गरुडेन महात्मना ।
ततः सुपर्णः परमप्रहर्षवान् विहृत्य मात्रा सह तत्र कानने । भुजङ्गभक्षः परमार्चितः खगैरहीनकीर्त्तिर्विनतामनन्दयत् ।
इमाङ्कथां यः शृणुयान्नरः सदा पठेत वा द्विजगणमुख्यसंसदि । अशंसयं त्रिदिवमियात्सपुण्यभाङ्महात्मनः पतगपतेः
प्रकीर्त्तनात् । १५४५

इत्यादिपर्व्वणि आस्तीके चतुस्त्रिंशोऽध्यायः ॥ ३४ ॥ सौपर्णं समाप्तं ॥

॥ शौनकउवाच ॥ भुजङ्गमानां शापस्य मात्रा चैव सुतेन च । विनतायास्त्वया प्रोक्तं कारणं सूतनन्दन ।
वरप्रदानं भर्त्राच कद्रूविनतयोस्तथा । नामनी चैव ते प्रोक्ते पक्षिणोर्वैनतेययोः ।